

אמרי שפר "שיצו"

מתוך "ליקוטי שמדאל"

מלקט ועורך" ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה eisikovits1@gmail.com,

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשי הקשר שלכם או כתובות של מעוניינים בעלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אך הבא להדפיס יביא גאולה לעולם וידפיס בשם אומרם.

אומר לנו המהר"ל, שאנחנו צריכות לתת כבוד לאריכות ימים. ולמה אין לנו הערכה כלפי הארכת ימים? כי הושפענו מהפסיכולוגיה המודרנית שמפארת את איכות החיים, הרבה יותר מאשר את אריכות החיים. שלא תטעי, אומר הקב"ה. כל מה אורך ימים בימינה. בְּשִׂמְאוּלָה – עוֹשֵׁר וְכָבוֹד. שאתם קוראים לו "איכות חיים", שזה עושר וכבוד, זה משמאל, כתופעות לוואי. אך אריכות ימים זו ה-ברכה! (הרבנית ימימה מזרחי)

אחד מגדולי המוסר חלה. בא אליו הרופא שבדק אותו ובקש להראות לו את הלשון. כשראה הלשון אמר הרופא: רבי, הלשון שלו אינה נקייה. על זה ענה הרב באנחה גדולה: ידוע לי, כי בעוונותינו הרבים, למי יש היום לשון נקייה ... ולכן נצטוונו "נצור לשונך מרע".

אחת המשימות המורכבות והקשות ביותר של ערבי פסחים, היא קבלת ההחלטה 'להשליך'. אי' בשם האר"י ז"ל, הנזהר ממהו חמץ בפסח, מובטח לו שלא יחטא כל השנה.

אין להכשיר מיקרוגל לפסח רק במקום הדחק ממש, יתייעץ עם רב באופן הכשרתו, והשימוש בו לאחר מכן.

אין לומר ההגדה בהסיבה, רק באימה וביראה.

אין מברכין על החרוסת מפני שאינה נאכלת בפני עצמה אלא מטבילין בה.

אלו ירקות שיוצאים בהם ידי חובת מרור, חזרת, עולשין, תמכא, חרחבינא, ומרור. חזרת, חסא חמשה מינים אלו מצטרפין אחד עם השני לכזית.

אל תחשוש מהליכה איטית אלא מדריכה במקום.

אפילו אם הכוס מחזיק כמה רביעיות, יש אומרים שצריך לשתות רוב הכוס, ולכן, אם אין בדעתו לשתות הרבה, לא יקח כוס גדול רק שיחזיק רביעית.

אף על פי שבטל את החמץ בלילה לאחר הבדיקה, מכל מקום גם ביום לאחר ששרף אותו יחזר ויבטלנו ויכלל כל החמץ ויאמר, כל חמירא וכלי, או בלשון שהוא מבין, [כל שאור וכל חמץ שברשותי, שראיתיו ושלא ראיתיו, שבערתי ושלא בערתי, יהא בטל והפקר וחשוב כעפר הארץ].

אשה אינה צריכה הסיבה, ואין הבדל בין אשה נשואה או לבדה.

באגרות משה (ח"מ ח"ב סי' מז) כתב שאין איסור הריגת בעלי חיים המאוסים ומצערם את האדם, כגון עכברים ורמשים המעוררים פחד או גועל אצל בני האדם. וטעמו, שכל דבר שהוא לצורך האדם, לא נאמר בו איסור צער בעלי חיים, שהרי מצינו שהותרה שחיטתם לצורך אכילת האדם. וכן מצינו (לעיל ל.) שזקן ואינו לפי כבודו אינו חייב בפריקה מבהמה הרובצת תחת משאה, אף על פי שהבהמה מצטערת.

בגלל כבוד וקנאה מוסר האדם את נפשו, נודדים לקצוי ארץ לצבור ממון שלא להיות פחות מהזולת, ולחיות בשוה עם שאר בני אדם כפי מה שהם בטבע בריאותם.

בספר חסידים נכתב, הבן שיוצא מחוץ לעיר ואביו ואמו דואגים לו, מצוה עליו שלא יתעכב בדרך, ולהודיעם מיד כשמגיע למחוז חפצו. וכן מצוה להתייעץ עם ההורים מידי פעם שבזה מכבדם ומיקרם, וראויה מצוה זו שתגן עליו ויוושע ויצליח בעצתם. וישתדל לקבל תמיד את ברכת אביו ואמו.

בספר 'יחי ראובן' מובא ממגיד המישרים הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל: "לפעמים, לא רואים פיזית הצלחה בדבר מסוים. אך אם הפעולות הטובות שאדם עושה מתוך מסירות ומאמץ מתקבלות ועולות לרצון לפני אדון כל, ושם בשמי שמים ישלו הצלחה – הרי שכאן יראו את ההצלחה באלף צורות אחרות, או לאחר זמן, בכפלי כפליים."

בעת השימוש בשיש בפסח, יש הנזהרים שלא להניח סיר שהורד מעל האש ישירות על השיש (אף שהוא מכוסה), אלא על חתיכת עץ או אבן.

"בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם. לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הנגע - נותץ הבית ומוצאן" (רש"י). אלא שיש להבין: אם נגעי בתים נועדו כדי להעניק לעם ישראל עושר, מפני מה קוראת להם התורה "ונתתי נגע צרעת"? עדיף היה לכתוב שזוהי ברכה. מבאר בספר 'אמרי שפר': ברכה אמיתית היא כזו שהעושר מגיע בדרך טובה וראויה. מי שנאלץ למצוא עושר בעקבות צרעת, הרי זה עדיין 'נגע'...

בשר הזרוע, אין נוהגין לאוכלו בליל פסח. הביצה, יש נוהגין לאוכלה בתוך הסעודה, ויש נוהגין שלא לאוכלה בלילה אלא למחרת.

דבר הנוגע לשמירת הגוף והנפש צריך זהירות יתירה ואסור להחמיר יותר ממה שנצטוונו.